

med Hensyn til dette Punkt, som jo er et ømt Sted for ham. Det er i denne Retning, jeg har sigtet ved de Ytringer, som jeg har tilladt mig at fremsætte.

N. Jensen (Standerborg Amts 2den Valgkreds): Inden jeg gaar over til at omtale det foreliggende Lovforslag, maa det maasse være mig tilladt at gjøre en lille Afstikker over til det ærede Medlem for Histed Amts 2den Valgkreds (Sag). Han sagde, at det var fuldstændig umuligt at uddanne hele den værnepligtige Masse, og at, dersom vi vilde blive staaende derved og ikke give tilstrækkelige Midler til Uddannelsen, saa vilde han stemme imod hele Hæverordningen. Beviser for denne sin Paaastands Rigtighed hentede det ærede Medlem — eller han forsøgte ialtsald at hente dem — fra Frankrig. Nu udtalte jeg allerede forleden Dag, da jeg havde Ordet, min Betragtelse over, at man, hver Gang vi forhandlede en Sag af saa stor Betydning som vort Hærvæsen, udelukkende holder sig til fremmede Tilstande, isædteftor at se efter, hvad der er bedst tjenligt for vort hjemlige Behov. Jeg tror imidlertid ikke, at det Bevis, som han førte for sin Paaastands Rigtighed, holder Stik, thi, efter hvad der er kommet til min Kundskab, forekom der netop i den fransk-tydske Krig Exempler paa, at Folk, som vare 6 Aar gamle i Tjenesten, gjorde daarligere Modstand end ganske unge Soldater, ja, man havde endog Exempler paa, at Folk, som havde faaet en sejsaarig Uddannelse, smed baade Vaaben og Bagage og alt det Øvrige, som de førte med sig, hvilket de unge Soldater dog mangen Gang ikke gjorde. Der kan naturligvis være Undtagelser fra enhver Regel, men jeg tror dog ikke, at det ærede Medlem her med nogen Ret kan faste Bebrejdelser over paa Gambetta for det, som Keiserdømmet havde forstyldt. Men hvad ligger nærmere for os her end at se paa vore egne Forhold? Naar vi sammenligne vort Land med Hensyn til den militære Stilling med et saadant Land som Frankrig, som man tidligere med Rette har kaldt Europas største Militærmagt, og som var saaledes stillet, at det ved enhver Leilighed, saa snart der kom politiske Forviklinger tilstede, altid lagde et afgjørende Lod i Vægtstaaalen, hvorledes vil da Danmark, vort lille, underkuede Land, med Rette kunne gjøre Fordring paa at lægge et Lod i Vægtstaaalen overfor europæiske Forviklinger? Dersom det ærede Medlem saa vil sige, at Uddannelsen vil blive daarligere, saa skal jeg villig erkjende, at, skulle vi uddanne vore Soldater saaledes, at vi skulde holde dem 3—5 Aar inde, vilde det blive en daarlig Uddannelse, naar den ikke var bedre end den, de nu faae. Det er erkjendt af alle her, ogsaa af den høitærede Krigsminister, at vi nu engang ere komne bort fra, hvad jeg vil kalde staaende Hær eller længere Tjenestetid; men ere vi enige derom, saa kunne vi ogsaa let være enige om, at saa taaler vor Hær og vore Solda-

ter ingen Sammenligning med Hære, der have 3—5 Aar til deres Uddannelse. (En Stemme: Ja, men naar de saa skulle slaas?) De Herrer kunne gaa tilbage til vor egen Krigshistorie og hente Exempler derfra; lader os gaa tilbage til Dybbøl, til de Standsere, som ikke vare af nogen Betydning lige overfor Ublandets Feltkandsler. Vore Tropper have forsvaret dem og det mod Soldater, som havde en langt længere Uddannelsesetid end vore. (Modsigelse). Have ikke vore Folk, efter at være udtagne ved Lodtrækningen, som da var tilstede ifølge vor daværende Hæverordning, og efter 6 Ugers Uddannelse, have de ikke forsvaret sig med Hæder og gjort Fyldest ved Dybbøl? (Stemmer: Nei, det var ikke ved Dybbøl). Var det ikke ved Dybbøl? Jeg veed ikke bedre, end at de fleste Regimenter der bleve forstærkede og supplerede med Erstatningsmandskab, som kun fik en saa kort Uddannelse. (Sag og Flere: Det var paa Als, ikke ved Dybbøl!) Ja, disse henkastede Paaastande ere ikke tilstrækkelige til at oerbevise mig om, at det ikke holder Stik, hvad jeg har sagt. Desforuden kunde man gjerne paa-vise Exempler paa, at Soldater med ganske kort Uddannelse ere bleene styrkede ved, at de have haft, hvad jeg vil kalde den rette Mand, og at der var lagt endnu større Kraft i deres Haand derved, at de havde dygtige Førere. Man har endog Exempler paa, at en Hær af Træfkomænd og Bønder har slaaet regulære Tropper, fordi de have haft gode Førere. (Sag og Flere: Hvor?) Jeg tror ikke, jeg behøver at citere Historien i den Henseende; thi saa megen Kjendskab til vort eget Lands Historie, forudsætter jeg, har det ærede Medlem. Naar vi nu gaa over til den foreliggende Sag, saa er det vistnok klart, at Enhver vil søge at benytte sig af de indvundne Erfaringer, der ere gjorte, siden Hærløven først kom til at træde i Kraft, og der bliver da forskjellige Spørgsmaal, som man maa klare for sig selv for at vide, hvilken Stilling man vil indtage til den foreliggende Sag. Der er saaledes det finansielle Spørgsmaal, dette er jo et væsentligt Spørgsmaal, idet det jo libet kunde hjælpe, om vi enedes om at bevilge saa og saa Meget til vor Hæverordning, naar vi saa Intet havde i det Dieblit, da vi skulde bruge Hæren; og hvor det da netop vil gjælde om at have Penge, eller — med andre Ord — det vilde libet hjælpe, om vi drog saa stærkt ud af vore Statter, at Kasserne vare tomme, naar vi endelig kom til den Tid, da vi skulde til at benytte Hæren. Men jeg kan ogsaa sige, at det har glædet mig, at, hver Gang der er blevet stillet Krav med Hensyn til denne Sag til Folkethinget, have altid Udtalelserne — i alt Fald fra den allerstørste Del af Medlemmerne — gaaet i den Retning, at man med Beredvillighed vilde offre Noget for denne Sag. Dette Noget har ganske vist været forskjelligt, men man har dog altid villet offre Mere eller Mindre. Der er kun et eneste